Mizah

Havayı tebdil eden keskin nane şekeri

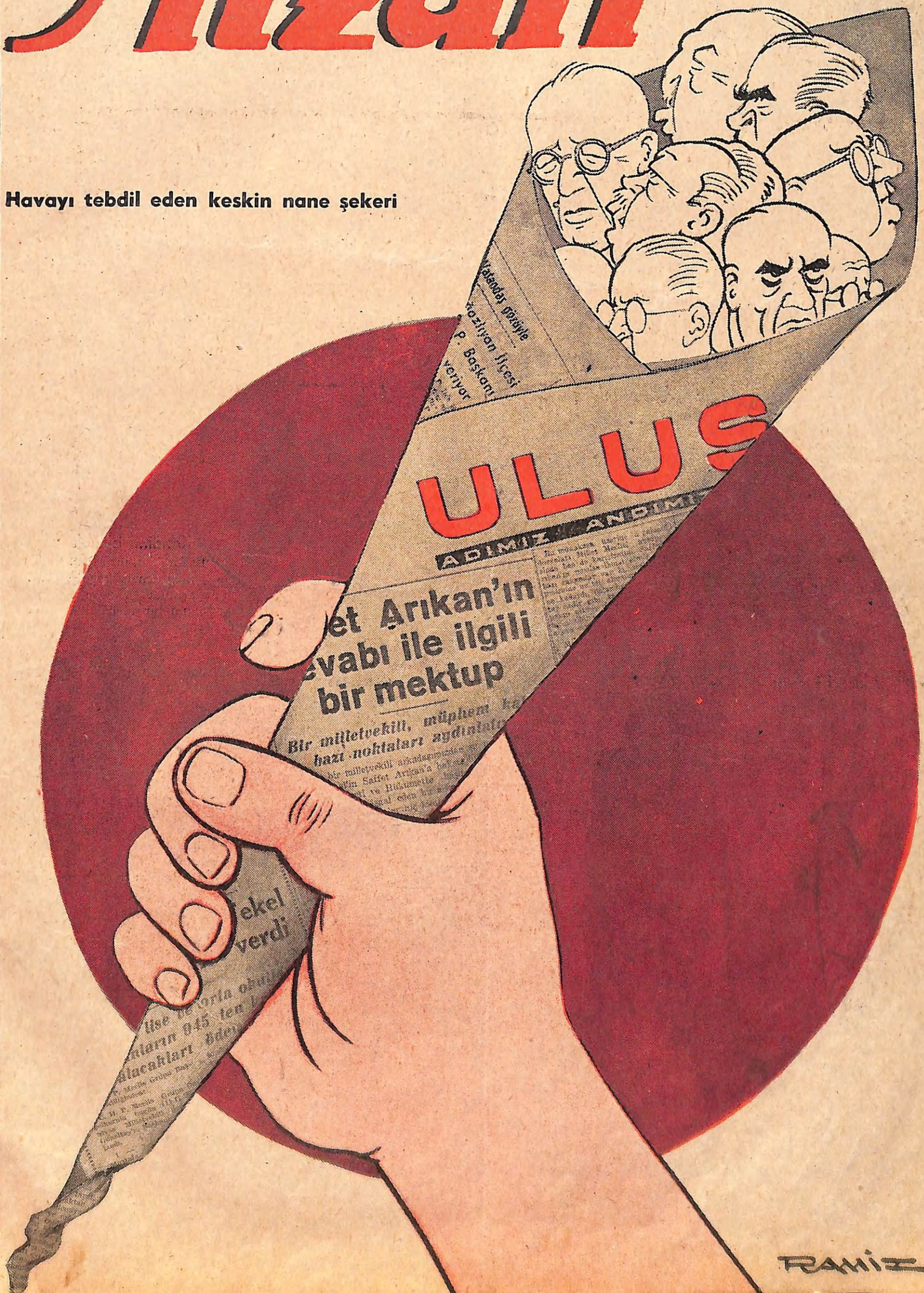

FIKRALAR

Zamane kızı

Genç kız annesine dert yanıyordu:

— Ben nişanlımla evlenemem, anneciğim. Uyurken müthiş horluyor.

— Ya? Tiyatroda mı uyudu?

— Hayır, anneciğim, basbayağı, yatakta.

Zekâ

Annesi, çocuğunun zekâsını methediyordu:

— Bizim oğlana bu akıl ve zekâ hangimizden geçti acaba?

Kocası cevap verdi:

— Her halde senden geçmiştir.

Kadın güldü:

— Kompliman yapma şimdi!

— Yo, hakikati söylüyorum: Benim aklım başımda.

Akıllı işi değil

Annesi, yeni evli kızına sordu:

— Nasıl, kocandan memnun musun?

— Çok memnunum, anneciğim. Her istediğimi harfi harfine yerine getiriyor.

— Yalan söyleme, kızım. Bir koca hiç bir zaman karısının her istediğini harfi harfine yerine getirmez. Ya sen pek az şey istiyorsun, yahut o deli olmuş!

Mektup

Seyahate çıkarken karısı da istasyona onu uğurlamıya gelmişti. Tam tren kalkacağı sırada kadın:

— Güle güle, kocacığım, dedi. Bir hafta sonra ben sana mektup yazarım.

Adam itiraz etti:

— Yo, yo, acele etme, sana bıraktığım para bir ay yetişir...

Şahit

Birisini çekiştiriyorlardı. Bahis mevzuu olan kadının yakın bir arkadaşı, onu müdafaa için:

— Öyle demeyin, dedi. Siz onu benim kadar tanımazsınız. Ben onun evlenmesinde şahit olarak bulundum.

Öteki güldü:

— Her halde ben onu senden iyi tanırım, dedi. Çünkü boşanmasında da şahit olarak ben bulundum!

Gençlik

İstanbul konservatuvarı alaturka kısmında bir konser veriliyordu.

Meşhur üstat neyzen Salâhattin Candan, bir fasılada dışarı çıkmıştı. Yanına, tanıdıklarından biri geldi. Az evvel şarkı söyliyen bir kızı îma ederek:

— Üstadım, dedi. Genç sanatkârımızı nasıl buldunuz?

Salâhattin Candan şaşmış gibi bir tavırla:

— Harikulâde, dedi. Tam otuz senedenberi onun bu kadar güzel şarkı söylediğini duymamıştım!

İmkânsızlık

Kemal Salih Sel, Ahmet Emin Yalman'la gayet ciddî bir bahis üzerinde konuşuyor, fikirlerini müdafaa ediyordu.

Ahmet Emin Yalman, iddiasını isbat için:

— Ama, dedi. Napolyon: «Dünyada imkânsız bir şey yoktur!» demiş.

Arkadaşının münakaşadan kaçmak istediğini anlıyan Kemal Salih Sel:

— E, bu söz, o zaman için doğrudur, dedi. Çünkü biz o zaman, daha kibrit yapmağa başlamamıştık.

Sakal

Üstat Nalbandoğlu Hıfzı, epeyden beri görmediği genç bir İzmirliye rastgeldi. Ona el etti:

— Garik gel bakalım, dedi. Biraz dertleşelim. İzmirden ne haber? Sen ne işliyon?

Genç hemşerisi, onun elini öptü:

— Evlendim; dedi.

Nalbandoğlu:

— Ya, öyle mi? dedi. Aman dikkat et, sakalını karının eline verme!

Delikanlı hayretle onun yüzüne baktı:

— Neden?

Diye sordu.

Nalbandoğlu cevap verdi:

— Neden olacak? Sonra ondan kıllar koparır, şapkasına süs yapar!

Geç kalmış

Şair Asah Hâlet Çelebi, genç bir arkadaşına nasihat ediyordu.

— İzdivaç teklif ederken kıza, «ben sana lâyık değilim ama» diye aşağıdan alman lâzımdır. Bu gibi sözler kadın üzerinde çok iyi tesir yapar.

Genç arkadaşı ellerini uğuşturarak cevap verdi:

— Evet, ben de düşündüm, öyle söyliyecektim ama, o bunu benden daha evvel söyledi.

Tehdit

Annesi, kızını azarlıyordu:

— Peki, madem seni öpmeğe kalktı, niçin bağırıp beni çağırmadın?

— Çağıracaktım ama anne, tehdit etti.

— Tehdit mi etti? Ne dedi?

— «Bağırırsan seni bir daha öpmem,» dedi.

Para ve paracık

Çocuk babasına sordu:

— Yüz lira çok bir para mıdır, baba?

— Belli olmaz, oğlum. Ben kazanırken çok paradır ama, annen çarşıya gittiği zaman pek fazla bir para sayılmaz.

Düşüncesizlik

Yargıç suçluya sordu:

— Kaynananı pencereden aşağı atmışsın, doğru mu?

— Evet efendim. Düşünmeden yaptım.

— Nasıl düşünmezsin? Sokaktan geçenler olduğu hiç aklına gelmedi mi?

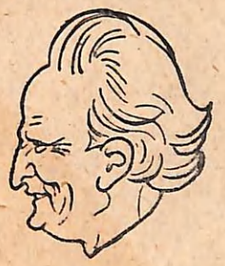

Kendini bilmek

Çallı İbrahim, bir sabah gözlerini açtığı zaman, kendisini yatağında buldu. Akşam nerelere uğradığını bir türlü hatırlayamıyordu.

Kendi kendisine:

— Demek ki, dedi. Akşam gene film kopmuş!

Kalktı, giyindi, sokağa çıktı, her akşam uğradığı gazinoya gitti. Bir masaya oturdu. Garsonu çağırdı:

— Dün akşam, dedi, galiba fazla kaçırmış, çok sarhoş olmuşum..

Garson nezaketle cevap verdi:

— Evet efendim, sarhoştunuz.

— Peki, içtiklerimin parasını verdim mi?

— Hayır efendim, o derece sarhoş değildiniz!

Prensip

Profesör Sadrettin Celâl Anten'in de bulunduğu bir meclisti. Sultanî tembel olmakla maruf bir arkadaştan bahsederlerken Sadrettin Celâl:

— Evet ama, dedi, prensip sahibidir.

Ötekiler hayret ettiler:

— Yok canım? Ne prensibi?

— Atalet prensibi.

SAYI: 33 CİLT: 2 Fiatı 15 Kuruştur 21 ŞUBAT 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

Aradaki Fark

o

Bir fakir bektaşinin, uyuz, sıska, kulakları düşük bir eşekçiğiyle sapasağlam bir ineği varmış.

Eşek bir işe yaramaz, ahırda pinekler durur, sadece gövdeye saman indirirmiş. Bektaşicik köylünün dırdırından, dedikodusundan korktuğu için eşeği sokağa atamaz, onu beslemek mecburiyetini duyar, sadece akşamları yatağa girmezden evvel ellerini göke açar:

— Yarabbi, diye su duaya başlarmış. Fakirim. İneğimden başka dünyada dikili ağacım yok. Esek bir işe yaramıyor. Onu da beslemek için çok müskülât çekiyorum. Sunun canını alıver de, ondan artan samanı ineğe verevim. Biraz daha beslensin. Belki, sütü artar da daha çok para kazanırım!

Aradan bir havli zaman geçmis. Esek ölmemis ama, o. dualarını tekrarlamakta devam etmis. Bir sabah ahıra girmis ki, bir de ne görsün? Sapasağlam inek ölmüs, uvuz esek berhayat!

Hemen köylüleri toplamıs onlara ölüyü göstermış, sormus:

— Bu ne?
— Ne olacak? İnek!
— Ya, bu?
— O da eşek!

O zaman bektaşi ellerini havaya kaldırmıs:

— Yarabbi, demis. Su köylüler kadar bile olamadın. Bak onlar, eşekle ineği ne kadar kolaylıkla farkedebiliyorlar!

Basbakan Recep Peker, geçen hafta radyoda verdiği nutkunda, 7 Eylûl kararlarının memleketi ekonomik ve ticarî bir harekete kavusturduğunu söyledi. Belki öyledir. Fakat, büyük halk kütlesi, parasızlıktan, pahalılıktan, kömürsüzlükten, gıdasızlıktan, hastalıktan şikâyetçidir. Hacı bekler gibi beklenen, artacak iştira kabiliyeti acaba nerede?

Acaba Başbakan da mı hakikî dertleri farkedemiyecek hale geldi?!

Mizahçı

Suriye ve Filistin işlerinde Rusların parmağı varmış:

— Dünyaya biraz da maval dinletelim!

ZURNADA PEŞREV

Yakında Milyonlar Kazanacağız!..

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Peh, peh, peh! Kırk bir buçuk maşallah! Şükür yetiştirenlere, şükür bugünleri görenlere ve gösterenlere!

Ne de zamanı, ne de sırasıydı. Böyle mühim bir döviz menbaını pisi pisine israf ediyor, ondan faydalanmak imkânını bulamıyorduk. Bu yüzden de millî bir servet kayboluyor; biz, varlık içinde yokluk çeken zavallılara, bilgisizlere benziyorduk.

Oh, nihayet istediğimiz, beklediğimiz oldu: İhraç ediyoruz.

Tabiî, siz şimdi, gözlerinizi fal taşları gibi açmış, lâfın altını merak etmeğe başlamış, ihtimal içinizden:

— Mutlaka balıktır, demiş ve ilâve etmişsinizdir: Neydi o rezalet canım? Balığı tutmak için binlerce insan uğraşır, canını dişine takar, tehlikelere katlanır, fırtınalara göğüs gerer, sandal, kürek, ağ paralar, sonra ihraç edilemediği için tekrar denize dökmek mecburiyetinde kalınırdı. Oh, oh, oh! Doğrusu gönül açacak bir haber...

Ama, ben size:

— Hayır, o değil!

Dersem, ne yaparsınız? Hiç şüphe yok, elinizi şakağınıza dayayarak düşünmek zahmetine bile katlanmaz, hükmünüzü verirsiniz:

— Mutlaka taze sebzedir, dersiniz. Öyle ya, İkinci Dünya Harbinden evvel küçücük Bulgaristan bile Almanyaya taze domates ve çilek ihraç ederdi de avuç dolusu para kazanırdı. Halbuki biz, Bulgaristan değil, Çukurbostandan sebzelerimizi kendi pazarlarımıza taşıyamaz, onları olduğu yerde çürütürdük. Böylelikle de bir sürü ziyana girerdik. Demek artık bu mesele halledildi. Demek artık yalnız biz bol bol sebze yemekle iktifa etmiyecek, onları harice de gönderebileceğiz, bu suretle milyonlarca lira kazanacağız. Demek artık vesaitsizlikten kurtulduk. Demek artık biz de, medenî milletler seviyesine yükselmek imkânına kavuşuyoruz. Oh, oh, oh! Doğrusu turfanda bir havadis... Getiren de, götüren de sağ olsun!

Ama, ben size:

— Hayır, o da değil!

Dersem, ne yaparsınız? O zaman her halde kızar:

— Artık çok oluyorsun!..

Der, ihtimal sunturluyu basarsınız. Öyle ya, bizde ihraç edilmesi lâzım gelen maddeler, olsa olsa bunlardır. Geri kalan neyimiz varsa, hattâ davul tozuyla minare gölgesine kadar, hepsi de pekâlâ harice gidiyor. Biz, kendi teşkilâtsızlığımız yüzünden bir bunlara müşteri bulamıyoruz.

Kimin aklına ve nasıl gelsin ki: Şu terkos boruları patlak, yılın dokuz ayında muslukları kupkuru olan, yüzünü yıkamak için bile deniz kenarına inmek mecburiyetinde kalan halkla dolu İstanbuldan, harice *su* ihraç edilecek.

Ne o, şaşırdınız veya inanmadınız mı? Lâtife ettiğimi mi sanıyorsunuz? Vallahi de doğru, tallahi de doğru! Hem de halis Taşdelen suyu ihraç edeceğiz. Bu su, hususî bir surette yaptırılmış olan şişelere doldurulacak ve Mısıra gönderilecek!

— *Yahudiler de bizden toprak istiyorlarmış..*
— *Onun yerine kum versek de oynasalar olmaz mı?*

Hay bu fikri bulanlar, hay bu kazançlı çığırı açanlar su gibi aziz, onun gibi leziz olsun! Demek bundan sonraki ihraç maddelerimiz arasında su da bulunacak ve garip, acayip bazı haberler okuyacağız: «Cenup hudutlarımızda su kaçakçılığı yapan bir şebeke jandarmalar tarafından yakalandı.»

Tabiî, bu yüzden kanunlar değiştirilecek, sudan alınacak gümrük resminin miktarı tayin edilecek, bu işle uğraşmak için memurlar bulunacak, belki de bir umum müdürlük kurulacaktır: *Su ihracı umum müdürlüğü.* Kimbilir, belli olmaz ki... Bir de bakıyorsunuz: Sularımız hariçte dehşetli rağbet görmüş. Bir umum müdürlükle bu işi idare etmek mümkün olmuyor. *Müsteşarlık*, derken bir *bakanlık* kuruluyor. Düşünün: *Sular Bakanlığı.* Ne heybetli, ne şerefli, ne muazzam bir bakanlık. Yalnız, başına getirilecek zat, öyle her şey için:

— Suya, sabuna dokunmadım! da, diyemez. Belki, sabuna dokunmamıştır ama, suya?. Değil mi efendim? Vazifesi bu!..

Artık, o zamanki Başbakanı görmeli. Verdiği beyanatlarda, suya ne mühim bir yer ayırır:

— Vazifeye başladığım zaman şu kadar su ihraç ediliyordu. Şimdi bu kadar ihraç edilmeğe başlandı. İki buçuk senelik bir plânımız var: İhracatımız şu raddeye çıkarılacak...

Diye, kimbilir nasıl böbürlenir! Bizler de gelecek milyonları düşünürken, el birliği eder, avuçlarımızı kanatıncıya kadar onu alkışlar ve bir ağızdan bağırırız:

— Yaşasın sudan ihracatımız!

Son karlar ve mecmua bolluğu:

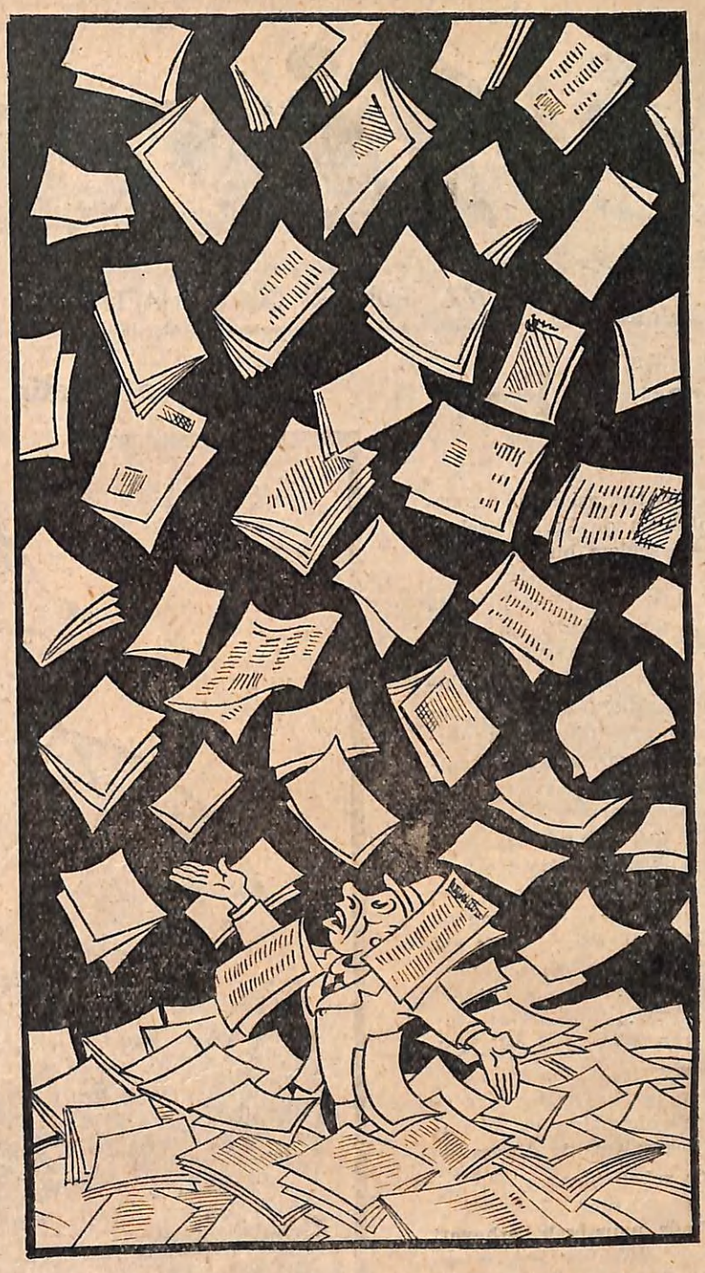

Kese kâğıtçı — Mâşallah, bu kış fazla oldu!

Erkek — Sevgilim, yakında seni refaha, saadete, bolluğa kavuşturacağım..

Kadın — Kuzum, Başvekil mi oldun?!

— Yar ve ayar —

Gözlerim gözlerine değer değmez arlanır;
Yanakları gül olur, dudakları nazlanır.

★

Sözlerim tesir eder birer kıvılcım gibi,
Ellerim ellerine dokundukça harlanır.

★

Mizacımız bir türlü ayar olmak bilmiyor:
Ben açıldıkça yârim büsbütün toparlanır.

★

Paramız ayarlandı Sterlinle, Dolarla;
Günü gelince elbet hayatla ayarlanır!

★

Ömürdür görmemişin bir koltuğa geçmesi,
Sırma kaftan giydi mi lâhzada kibarlanır.

★

Şaşarım «giden ağam, gelen paşam!» sırrına:
Turna gibi tebrike varanlar katarlanır.

★

Ne çoğunluk kâr eder, ne azınlık partisi;
Felek ferman ederse kabine yuvarlanır!

★

Çoğaldı pullu, pulsuz şikâyetler yekûnu;
Mahzene girmek üzre topyekûn tomarlanır.

★

Yedi Eylûl güftesi dinlendi altı aydır,
Bestelense hoş olur, altı ay tekrarlanır.

★

Deli Ozan! Taş atıp durma «Mizah» evinden:
Sana söz gelmez amma sahibi azarlanır!

Deli Ozan

Yemek

Halikarnas Balıkçısı müstear ismiyle yazılar yazan Cevat Şakir'in kendine mahsus bir takım huyları, âdetleri vardır. Gün olur sığındığı deniz kenarındaki köylerden bıkar, şehirlere koşar, bir daha köye dönmiyecekmiş gibi bir hayat sistemi tutturur.

Gün olur, şehirlerden bıkar. Akdeniz kenarında köylere sığınır, balıkçılık eder, sünger avcılığı eder, eder oğlu eder. Sanki, hiç sarfetmiyecekmiş gibi paralar biriktirir.

Gene böyle bir köy dönüşü ve şehre inişi zamanındaydı. Cebi tıklım tıklım para doluydu. İstanbuldaki arkadaşlarını aradı, buldu. Hepsi birden sordular:

— Paran var mı?

— Tam, yedi yüz kırk lira!

O dakikadan itibaren bir hay huydur başladı. Şu gazino senin, şu eğlence yeri benim. Su gibi içiyorlar, kahkahalar atıyorlardı.

Nihayet şafak söktü. Arkadaşlarından bir kaç tanesi, işkembeciye gitmek istiyorlardı. Cevat Şakire sordular:

— Paran var mı?

O, cevap verdi:

— Evet yirmi beş liram kalmış..

Hep bir ağızdan bağırdılar:

— Öyleyse işkembeciye!

Cevat Şakir, bir el hareketiyle onları durdurdu:

— Müsaade edin, dedi, bunu da Halikarnas Balıkçısı yesin!..

Dar zamanda

Eski bir Hariciye memuru olan bir arkadaş, işsiz kalmıştı. Şunun, bunun yardımiyle yaşamak mecburiyetinde kalıyor, sık sık gazeteci arkadaşlarına uğrıyordu.

Bir gün gene (Cumhuriyet) gazetesine gitti ve merhum (Agâh) ı ziyaret etti. Fakat Agâh, para sıkıntısı çeken bu arkadaşını görünce, âdeta hayrete düştü: Eski Hariciyeci bir bonjur, bir reye pantalon giymiş, ayaklarına da rugan iskarpinler geçirmişti. Agâh sevindi:

— Maşallah, dedi. Resmî giyinmişsin, demek vaziyeti düzeltin?!

Eski Hariciyeci içini çekti:

— Ne münasebet, dedi. Sata sata bunlardan başkası kalmadı da, mecburen bunları giydim.

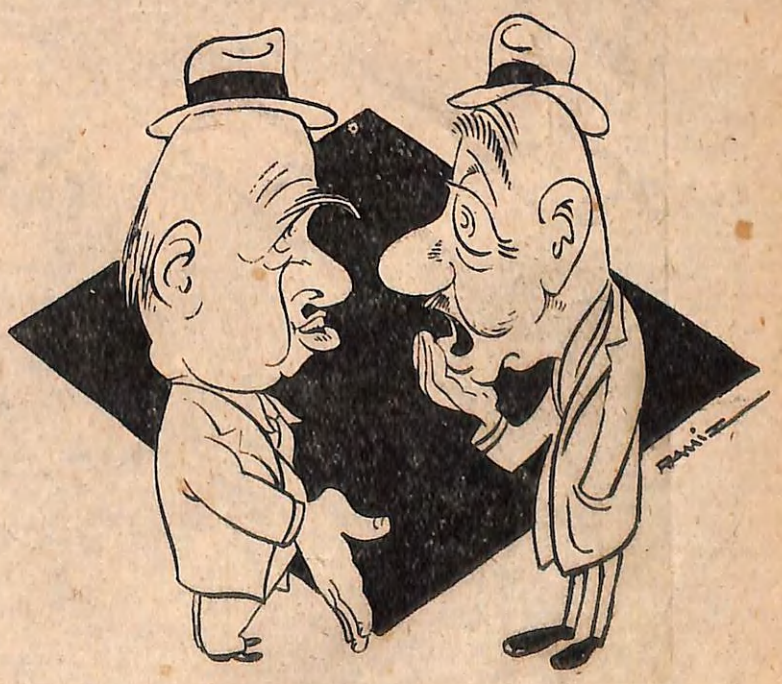

— Bizde hayat yüzde beş yüz artmış, halbuki kazançlarımızda artış yok..

— Desene biz beş yüzde dört yüz ölmüşüz!

Zamane Sözlüğü

I.

A harfi

Aba — Giyenin sırtına vurduran bir çeşit kumaş.

Abadan — Dört başı mamur, dört ayak üstüne düşer; iri kıyım.

Abalı — Halkın müstehlik kısmı.

Acar — Eskiden kaynanalara, şimdi de kılıbık kocaların karılarına verilen sıfat.

Acemi — Bir nevi enayi.

Acur — Hıyarın soysuzu; gebeşin dik alası.

Açmaz — Lâfla meydan okuma.

Adam — Tam evsaflısı gitgide tükenen yaratık.

Adam olmak — Menfaatının nerede olduğunu takdir edecek duruma gelmek.

Aftoz — Kopuk takımının metresi.

Aftospiyos — Elinin hamuru ile işlere karışan. Esamesi yalnız parti listelerinde okunan.

Ahlat — Armudun soysuzu.

Angut — Hacıağa.

Anzorot — Tekelden sunulan bir çeşit uyuşturucu mayi.

Ar — Asıl mânasını kaybetmektedir. Güzel sanat mânasına kullanılıyor.

Arka — Barem dışı ilerileten gizli kuvvet.

Argo — Okul dili.

Arpalık — İdare meclisi üyeliği.

Anafor — Mecrası dolambaçlı para akıntısı.

Aval — Sırasına göre baba, hoca veya arkadaşlar hakkında kullanılan sıfatlardan: enayi.

Avanta — Bk. anafor.

Avunmak — 7 Eylûl kararlarının ucuzluk yaratacağına inanmak; eşek yonca bitmesini beklemek.

Atmaca — Parti kavgası.

(Arkası var)

Mart !

Şâir-i pederzât üstât Fâlih Rıfkı Atay'ın nefis bir gazeli

Bilsin ne kadar varsa muhâlif ukalâsı
Hoş geldi bana Londra'nın abu havâsı;
Baştan başa gezdim ve dolaştım otolarda;
Gördüm ne kadar varsa "helâ" siyle "melâ" sı:
Duş, banyo yapardım sabah erken uyanınca;
Yok burda fakat bildiğimiz "kurna" safâsı;
İkrâr edeyim gizlice ahbâbıma ammâ
İçten üzüyor şimdi beni dönme ezâsı;
Her gün bana isnât edilir akla gelen şey;
Yoktur kurulan hilelerin aslı, esâsı;
Bir sivri sinek vızlayışı bence atomlar,
Saçsın ateş ister ise "Yalman" budalâsı;
Gördükçe kurulmuş beni ikbâle, refâha
Hicrân ile yansın şu Demokrat fıkarâsı;
Fâlih dede! Hakkında ne derlerse desinler,
Hoş geldi bana Londra'nın âbı havâsı!

Aslına mutâbıktır;

HÜSEYİN RİFAT

ŞİVE MEKTEBİ

V.

Yazan: **Ercümend Ekrem Talu**

Şive mektebinde.. Henüz ders saati değildir. Sayın Bay İ. Galip Arcan masasının başına geçmiş, bir kâğıdın üzerine: «Kırk kırık kulplu küp, kırkının da kulpu kırık küp..» nev'inden bir takım tekerlemeler sıralamaktadır. Bunlarla, bazı talâffuz bozukluklarını düzeltmek kolay olacaktır. Üstad bu işe iyiden iyiye dalmış bulunuyor. Tam o sırada, kapının önünde zorlu birisinin hademe ile çekiştiğini duyuyoruz ve arkasından, içeriye bir yabancı adam gülle gibi girip Galibin karşısına dikiliyor..

— Tunyatıyetâ hocâfendi hazreti! Siye mîr işallah!.

Galip başını kaldırıyor. Sinirli sinirli soruyor:

— Evvelâ siz kimsiniz?. Ne istiyorsunuz? Böyle, babanızın evine girer gibi buraya destursuz nasıl girersiniz? Randevunuz var mı?

Herif bu öfkeyi soğukkanlılıkla karşılıyor..

— Efendım! Ben Habdulgani. Habdulgani Kontôşi. Zenaatımız celepcilık bilâçis. Cetıtırtırıyôruz kuyum.. kuuzi.. satiyôruz haniyâ çi toptancilere, toptancîler satiyorlâri kasaplâre.. kasaplâr..

— Ey adam! Anladık! Kasaplar da müşteriye satıyorlar. Sonra?

— Yok, efendım! Bilmiyôrsınşite! Kasaplâr hiç kimseye satmıyorlâr, fiktâni hasebiyle.

Galip yumuşar.

— Peki. Ne istiyorsunuz?

— İyilik, sağlık.

— Buraya iyilik, sağlık istemeğe mi geldiniz?

— Yok, bilâçis. Mekteepe gelmîşimdır. Haçân histîyorum ukumâya.

— Tahsil edeceksiniz yâni.

— Yok, bre! Benim içi tânesi tafsildâr var. Çendım tafsîl hetmiyôrum.

— (Kendi kendine) Belâya çattık herifle. (Abdülganiye) Okumanız hiç yok mu?

— (Gururla) Vârdır efendım. Okumîşımdır ne vakıt çim hîdım memleçette, Sultan Hamid vakıtında.

— Ne okudunuz?

Herif, gözlerini yumarak hatırlamağa çalışır ve hemen sonra, anlamadığı dersini ezberden tekrarlıyan bir ilkokul çocuğu tavrıyla takrire başlar:

— A, ayli, amburleyli, umburleyli, ap, ep. Be, beyli, bamburleyli, bumburleyli, bap, bep. Ce, ceyli, camburleyli, cumburleyli, cap, cep. De deyli,,

— *Vay canına, iki saattir hâlâ halledemedim..*
— *Bilmece mi?*
— *Hayır, telgraf geldi, onu okumağa çalışıyorum!*

Galip onu bir el işaretiyle susturur..

— Maşallah, maşallah! neler öğrenmişsiniz? Siz âdeta âlimsiniz. Size burada ne öğretebiliriz? Sizin ayarınızda bizim okulumuzda hoça yok. Yanlış gelmişsiniz, azizim.

— (Bu iltifatı gerçek telâkki ettiğini her haliyle belli etmekle beraber) Bana soylemişler çim var imiş burdâ bir Zobu.

— Ha, evet, var. Bizim Vasfi. Soyadı Zobu'dur.

— Hondân okumaya histiyôrum mamafi.

— Neden?

— Hey, malum! Zobu.. Zogu..

— Bana bak moruk, aileler mektep idaresiyle el ele veriyormuş; anlaşılan, biz mektebe gitmiyoruz, yerimize siz gideceksiniz!

haçan hasretimiz var bîzim mbret.

— Ne ibreti?

— Mbret, efendım, dimek kral.. patişah.

— Ha, ha, anladım. Amma, azizim.. Bizim Vasfi ile sizin kral arasında hiç mi hiç benzerlik yoktur. Sizinkisi sadece mbret, bizimki ise ibretin kudreti!

— Zarar ıska, efendim!

— Ha şöyle; onu ıska geçelim. (*) Lâkin, azizim, size burada hakikaten iş yok. Burası.. nasıl diyeyim? Şive mektebidir. Biz, öğrencilerimize meselâ şiir okuturuz. Siz şiirden anlar mısınız?

— Hahaa! Şirden.. bumbar.. ciğer.. pâça.. yurek.. uykuluk.. hepsi bîzim zenahâti, bre!

— Vallahi, dostum, Abdulgani efendi.. arzu ederseniz bir defa deneyelim. Ufak tefek şive kusurlarınızı müsaadenizle düzeltecek olursam umarım ki darılmazsınız değil mi?

Abdulgani kabul makamında başını sallar. Buna rağmen Galibin içi rahat değildir. Bir iki defa öksürür, kendi kendine: «Ah, Hazım! neredesin?» diye söylenir. Sonra bu belâlı talebesine yer gösterir, oturtur. Aklınca, vaziyete uygun bulduğu «Kuzu» manzumesinin ilk beytini tane tane okur: «Bilsem şu kuzu neden gam almış, feryadı dile dâğzendir..»

— (Abdülganiye) Lütfen tekrar eder misiniz?

— (Yerinden fırlayarak) Çim almış bre kuzuyi?

— Efendim? Şey.. gam almış.. Gam.

— (Öfkeli) Yalan, mori! Ben satmamîşim kuzîyi. Çim soylemişsan cozîni patlatırtırtırîrım.

— (Korku içinde) Efendiciğim! Şey.. Meşhur beyittir bu.

— Ben meşhur bi it tanimiyôrum bilâcis. Çim imiş bu meşhur bi it?

— Nasıl söyliyeyim, azizim efendim?

— Haydi bre! O çi histemezsın soylemesi ben gidip bulacayim. hôni. Ecec brenda!.

Galip — (Bu neticeden memnun) Hay hay, efendim! Doğrusu da budur. Keratayı ele geçirirseniz bir şamar da benden vurun. Gebertin teresi. Oh olsun!

Herif başka lâf etmeden, yıldırım gibi çıkar gider, Galip de kendini bir koltuğun üzerine bırakır, baygınlık geçirir..

(*) Iskaa, arnavutçada yok demektir, Türk argosunda ise ıska geçmek aldırmamak, kıymet vermemek anlamına kullanılır.

Teşbihte hata olmaz

Adaya gezmeğe gitmişlerdi. Çocuk:

— Ben eşeğe binmek istiyorum... diye tutturdu. Annesi, kocasına döndü:

— Allah aşkına, dedi. Şu çocuğu sırtına al da sussun!

Kusur

İki arkadaş dertleşiyorlardı. Biri:

— Demek dedi. O zengin kızla evlenmedin ha? Neden?

— Dilinde bir bozukluk vardı da..

Arkadaşı, şaştı:

— Ya? Ne gibi?

— Bir türlü «evet» diyemiyordu.

Küçüklük

Genç bir kıza kompliman yapıyordu. Saçlarından, gözlerinden, kaşlarından bahsetti.

Nihayet:

— Ayaklarınız o kadar küçük ki, dedi. Ben şimdiye kadar bundan daha küçüklerini görmedim.

Kız, cevap verdi:

— Bir kere de iskarpinlerimi görseniz, böyle söylemezdiniz!

Yanlışlık

Karakolda komiser:

— Peki, hırsızı siz mi dövdünüz? diye sordu.

Adam cevap verdi:

— Hayır, efendim, karım. Sabaha karşı kapı açılınca ben geldim sanmış, «Bu saatte nereden geliyorsun?» diye üzerine atılıp, bir temiz sopa çekmiş!.

Kolay iş

Üçüncü Mustafa zamanında sadrazamlık yapan meşhur Koca Ragıp Paşa, çok çalışkan bir insandı. Gece, gündüz demez, devlet ve millet işleriyle uğraşırdı.

Bir gün fena halde yorulmuş, âdeta bunalmıştı. Konağından içeri girdiği zaman adamakıllı bitkin bir haldeydi. Kendisini musahibi meşhur şair Haşmet karşıladı:

— Hayrola efendimiz? dedi. pek yorgun görünüyorsunuz.

Koca Ragıp Paşa:

— Öyle Haşmet, dedi. Pek yorgunum.

Bir lâhza sustu. Sonra:

— Ah, ah! dedi. Bana öyle bir vazife verseler, hiç işi bulunmasa da, biraz rahat etsem.

Haşmet hiç düşünmeden cevap verdi:

— Efendimiz, dedi. Böyle bir vazife var amma, bilmem, siz rağbet eder misiniz?

Koca Ragıp Paşa taaccüple dudağını büktü, sordu:

— Ne imiş bakayım o vazife?

— Zatıdevletinizin konağındaki imamlık efendim!

Renk

Mecdi Sadrettin Sayman İstanbula gelmişti. Öğleye doğru bir gazinoya gitti, masaya otururken garson koştu:

— Ne emrediyorsunuz, bayım?

Mecdi cevap verdi:

— Şimdilik bir bira getir. Birisini bekliyorum.

Garson sordu:

— Siyah mı, beyaz mı efendim?

Mecdi ciddiyetle cevap verdi:

— Hayır kumral!

Yaş

Üstad Yahya Kemalin de bulunduğu bir meclisteydi.

Milletvekili Rasih Kaplan, tanınmış bir zattan bahsediyordu.

Bir aralık dinleyenlerden biri lafa karıştı, konuşulan zat hakkında fikir yürüttü:

— Allah geçinden versin, dedi. Hani bir ayağı da çukurda.

Zan ederim altmış beş yaşındadır.

Rasih Kaplan itiraz etti:

— Hayır, hayır, dedi. Benden gençtir. Altmış beş yoktur.

Bu sefer Yahya Kemal atıldı:

— Zaten, dedi o da senden genç olduğunu bildiği için altmış beş diyor ya!

Üçüncü defa basılmış olan

Hacıağalar Albümü

pek az kalmıştır. Bir daha da basılmayacaktır.

Taşra müşterilerimizin çok acele sipariş vermelerini rica ederiz.

Ayrıca

KADINLAR ALBÜMÜ ile TOMBUL TEYZE ALBÜMÜ de bitmek üzeredir. Bu nefis Albümleri almadınızsa acele ediniz.

Kadınlar albümü 150 Kr.
Tombul Teyze albümü 50 Kr.

Suale cevap

Sultan Mahmut, Alemdar vakasından sonra çok sert hareket etmiş, yeniçeri ocağını kaldırmış, bu ocakla yakın alâkası olan bektaşi tekkelerini kapamış, bir çok bektaşiyi idam ettirmişti.

Asayiş, adamakıllı iade edildikten sonra, şiddet politikasından vaz geçilmiş, herkes işiyle gücüyle meşgul olmağa başlamıştı.

Sultan Mahmut bir gün Rumelihisarındaki bektaşi tekkesinin civarından geçerken, kendisini selâmlamak için dışarı çıkan babaya iltifat etmiş ve bektaşi dervişleri hakkında kullanılan bir tâbirle sormuştu:

— Baba erenler, canlardan ne haber?

Baba, yerle beraber selâm verdikten sonra:

— Aman efendimiz, dedi. Sayenizde kimde can kaldı ki?!

Belki de

Avrupadan yeni gelmişti. Gördüklerini anlata anlata bitiremiyordu:

— Her şey var kardeşim, diyordu. Hem her şey de buradan daha pek ucuz. Fakat ben korktum biraz. Ne giderken bir şey götürebildim, ne gelirken bir habbe getirebildim. Halbuki, valizimi bile aramadılar. Eli boş olarak eşek gibi geldim.

Arkadaşı onu canu gönülden teselli etti:

— Yok canım, gittiğim gibi geldim desene!

Hayret

Doğan Nadi, «Yenisabah» gazetesi sahibi Cemalettin Saraçoğluyla konuşuyordu. Cemalettin:

— Geçenlerde, dedi. Bir piyanist dinledim. Yalnız bir eli vardı.

Doğan Nadi gülümsedi:

— Aman yahu, dedi. Bu da bir şey mi? Ben geçen akşam bir konserdeydim. Bir kadın, hiç sesi olmadığı halde şarkı söylüyordu.

Bu Harbin Karikatür Albümü No. 2

İkinci Cihan Harbinin en komik hâdiselerini tesbit eden ve birçokları yabancı memleketler gazeteleri tarafından bile iktibas edilen yüzlerce karikatürden müteşekkil bu albüm tarihi bir vesika olarak senelerce aranacak ve süksesini muhafaza edecektir.

Dört renkli kalın bir kapak içindeki bu eserin mevcudu azdır. Fiatı 150 kuruştur. Posta kutumuza siparişlerinizi veriniz.

Sahibi ve yazı işlerini filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

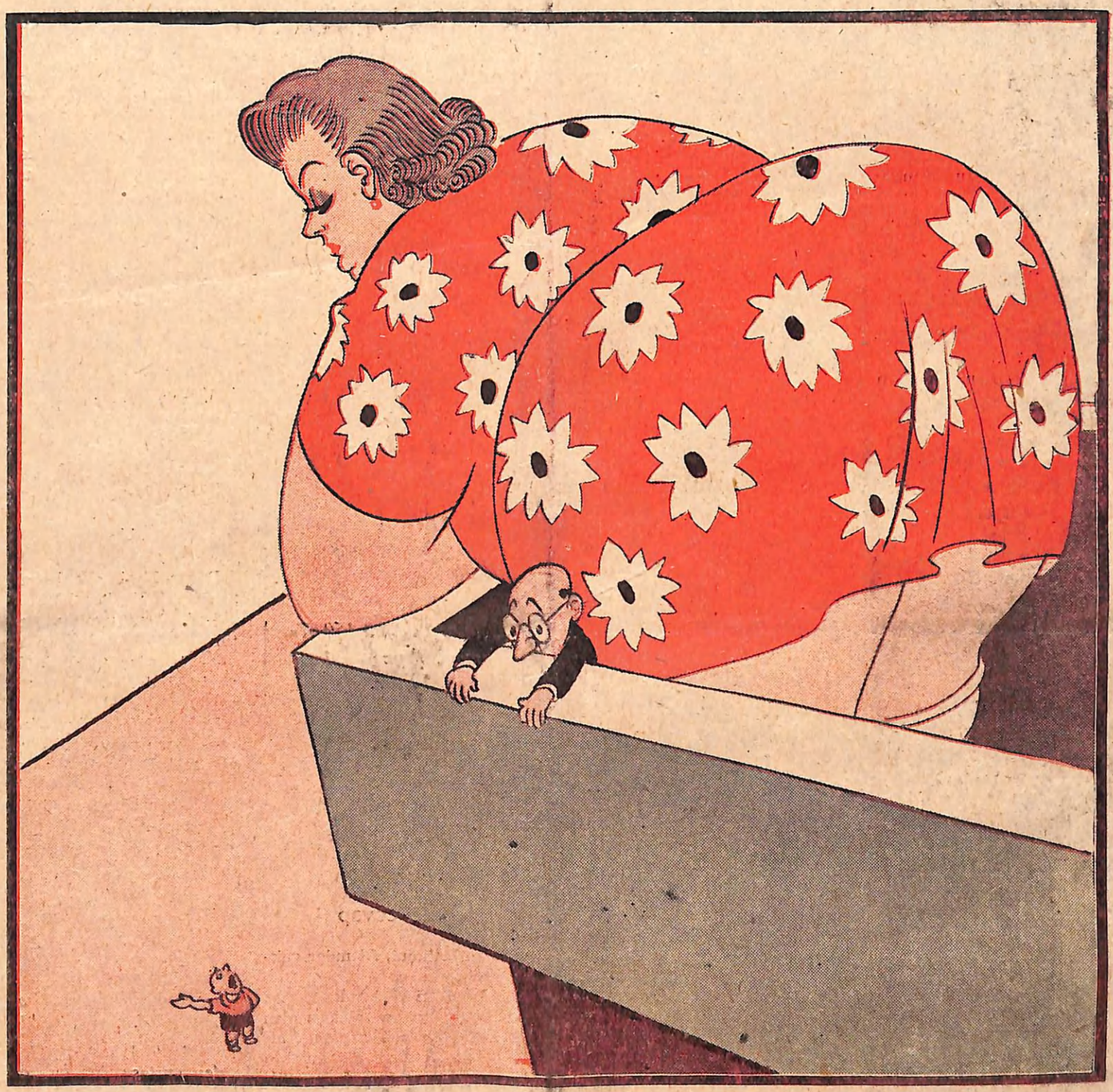

— Teyzeciğim, annemin selâmı var: "konu komşu günlerdenberi et yüzü görmedik, bizim sokaktan geçsinler de doya doya seyredelim!" dedi!

T. T POSTASI

B. E. S. E.: Nuri Borazan

S — Tombul Teyzeciğim, kızınız Pamuk Bay Çömez'le nişanlı, Çömez ise daha henüz bir baltaya sap olmadı, ondan ayrılıp bana varmaz mı?

C — Adresinizden sizin de hangi baltanın sapı olduğunuz pek anlaşılmiyor. Yalnız anladığımız siz saptan evvel kızımıza balta olmak istiyorsunuz. Avucunuzu yalayın!

Balıkesir: S. SENCAR

S — Teyzeciğim, burada Karaoğlan bahçesinde sarı zanbaklar açtı. Hem kuzu yünü gibi beyaz sapları da var. Yakında her halde Yumuğun da nişan merasimi yapılacaktır. Bu nadide şeylerden gönderelim mi, ne dersiniz?

C — Bizim postanın böyle saçma muammalarla uğraşacak vakti olmadığını sayın dostumuza hatırlatırız.